

MARIA PARRAS | Autora de 'Tan solo palabras' (Éride Ediciones)

“Allò que diguin de tu, els prejudicis, els clixés, són només això: paraules”

La portada de la breu novel·la de María Parras és ja una declaració en ella mateixa: dues noies agafades de la mà s'acomoden, somrients, davant la inconfusible façana noucentista de l'estació de Lleida. *Tan solo palabras* (Éride Ediciones) és la primera novel·la d'aquesta jove de 26 anys, on relata la història de l'Àlex, una noia que busca conèixer-se a ella mateixa, mentre descobreix —descobrim— l'acceptació de la pròpia orientació sexual, per tal de contribuir a la seua normalització. Va presentar la novel·la a la Cafeteria Lola el passat dimecres. Podeu seguir els escrits de Parras al blog tansolopalabras1.wordpress.com

Sempre li ha agradat escriure.

Des de petita. Però ho feia per a mi. Després vaig crear el blog on publicava escrits breus, reflexions personals... i finalment, em vaig decidir a escriure la novel·la. El títol fa anys que el sé. Ara ja-té forma.

I què vol dir el títol?

Que allò que diguin de tu, els prejudicis, els clixés, són només això, soroll, paraules. Ha estat la conseqüència del meu creixement personal. Li vaig ensenyar a una amiga i em va animar a enviar-ho

a l'editorial. Em van contestar de seguida.

Amb la història reivindica la llibertat personal.

Però sempre des d'un punt de vista positiu... rebel i agosarat, si tu vols, però fujo de victimismes. Crec que cal reivindicar el dret a la llibertat i al dret a la diferència. Allò que som com a individus, la nostra força, és el que mou muntanyes. En el món occidental, anem de *progres*, de tenir la ment oberta, i la realitat no és així. *Maricón* encara és un insult. I una noia que juga a futbol és poc femenina.

Ha estat molt valenta.

Som al segle XXI. Posem-nos les piles i deixem de jutjar. A la millor serem més feliços, que és allò important!

És un llibre adreçat a gent jove?

No necessàriament. Depèn de l'edat que tinguis, en faràs una lectura o una altra. El públic perfecte —el que em faria il·lusió a mi que el llegís— és el públic adolescent, que és quan es forma la personalitat i s'obre la ment. Sóc homosexual i m'hagués anat molt bé poder llegir un llibre com el que he escrit, que parla de l'amor entre dones amb normalitat. Si s'escriu més, si esessin pel·lícules, si se'n parlés més, no ho tindriem tan difícil.

El llibre és molt lleidatà.

Des de la portada a l'escenari. És casa meua, la ciutat que, per a mi, “té els capvespres més bonics”.

Vaig escriure el llibre pensant que a mi m'hagués anat molt bé llegir un relat així en la meua adolescència